

Gradska Galerija Jihać

DINKO HOŠIĆ

26. marta – 10. aprila 2015.

BIOGRAFIJA

Rođen 12.7.1976. u Bihaću. Studirao je na Akademiji likovnih umjetnosti u Sarajevu, a diplomirao na odsjeku Slikarstvo u klasi profesora Vese Sovilja

na Akademiji umjetnosti Univerziteta u Banjoj Luci. Trenutno je na master studiju u na istoj akademiji.

UMJETNOST KOJA TEŽI DA BUDE FOTOGRAFIJA

"Fotografiši i budi fotografisan!"

Rodčenko

Na početku svoje prakse umjetnici često raspolažu minimalnim sredstvima i zato koriste materijale koji su im dostupni. Fotografi koji nisu u mogućnosti da plate profesionalne modele koje bi predstavili kao subjekte u svojim radovima oslanjaju se na sebe ili svoje prijatelje. Ako njihovi radovi zahtijevaju ljudsku figuru ili lice, ništa im nije dostupnije od sopstvenog tijela. Sami postaju modeli koji su uvijek dostupni, spremni da ulože ogroman trud, željni da eksperimentišu, i najbolje razumiju vlastite ideje. Niko ne može bolje da artikulise umjetnikove ideje od njega samog. Ne ostavlja se nimalo prostora pogrešnom tumačenju. Umjetnik fotograf koji postaje subjekt svoga djela kontroliše sve elemente koji su uključeni u konačni rad. On, za trenutak, preuzima potpunu kontrolu nad vremenom i prostorom. Tako i Hošić, koristeći samo okidač, bira taj trenutak i postavku u kojoj je sam sadržan.

Koncept autoportreta je nerazdvojivo vezan s konceptom poimanja sebe. Umjetnička odluka nije automatski

proces. Uvijek postoji svjesni element uključenosti. Čak i upotreba slučajnosti u kreativnom procesu uključuje svjesnu odluku da se slučajnost, koristi kao način rada. Umjetnička odluka podrazumijeva svjesnost a autoportret odražava samosvijest. Odlukom da ispred objektivna stavi sebe u određenom vremenu i prostoru Hošić, ustvari govori o svom postojanju. Bilo da se omotava, prefarbava, utapa u ambijent ili skriva u apstrakciji negirajući vlastito postojanje, govoreći autobiografski, on stvara konceptualne aluzije koje ne postoje. Negiranjem sebe, Hošić, zapravo, negira ovaj i ovakav svijet. Svojom serijom autoportreta on dokumentuje performans čiji je jedini svjedok, odnosno publika je sama fotografska kamera. Dok drugi pokušavaju da predstave sebe kroz svoj rad, Hošić predstavlja svoj rad kroz sebe.

Fotografija je, kako kaže Holms, "ogledalo s memorijom"¹. Ona se drži za medijne upitne istine koji snagu crpi iz svoje objektivnosti kakve nema ni u jednom slikarskom djelu. Ovako nastali fotografski dokaz postaje umjetnost sama za sebe. Ako je namjera fotografije da bude umjetnost, ovdje je namjera umjetnosti da bude fotografija.

Drago Vejnović, Banja Luka, februar 2015.

---

¹ "The Stereoscope and the Stereograph", *The Atlantic Monthly*, volume 6 (1859)

